Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex: sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXIV Nr. 55 (5489)

Duminică 7 ianuarie 1968

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

FLORIN GHEORGHIU, printre învingătorii de la Hastings

LONDRA. — Pentru prima oară după 1952, patru jucători au împărțit primul loc la această ediție a tradiționalului turneu internațional de șah de la Hastings. Cei 4 cîștigători sînt FLORIN GHEORGHIU (ROMANIA), **Suetin, Stein** (U.R.S.S.) și **Hort** (Cehoslovacia), care au totalizat același număr de puncte. În ultima rundă au fost înregistrate următoarele rezultate tehnice: Hort — Hartston 1—0, Ostojic — Basman remiză, Suetin — Gheorghiu remiză (în 24 de mutări care au durat o oră și jumătate), Stein — Whiteley remiză, Kaplan — Keene remiză. Clasament final: **1—4. Gheorghiu (România), Suetin** (URSS), Stein (URSS) și Hort (Cehoslovacia) cîte 6 puncte; 5. Ostojic (Iugoslavia) 5 puncte; 6. Kaplan (Porto Rico) 4 puncte; 7. Whiteley (Anglia) 3½ puncte; 8—9. Hartston (Anglia) și Keene (Anglia) cu cîte 3 puncte; 10. Basman (Anglia) 2½ puncte.

În cursă Gh. Cîncu, dublu campion național la fond (15 km și 30 km). Îl revedem astăzi, pe pîrtia din Poliștoacă

Foto: D. Stănculescu

Campionatul mondial universitar de handbal

ROMÂNIA S-A CALIFICAT ÎN SFERTURILE DE FINALĂ

Campionatul mondial studențesc de handbal a continuat cu ultimele jocuri preliminare. În seria I, cel mai important meci al zilei a pus față în față echipele Cehoslovaciei și U.R.S.S. Partida s-a încheiat cu un rezultat egal, ambele formații calificîndu-se pentru sferturile de finală, ce se vor desfășura luni. Tot în seria I, Finlanda a învins Olanda cu 23—20 (14—7).

Selecționata României a jucat aseară cu reprezentativa Spaniei de care a dispus cu scorul de 24—8 (14—5). În urma acestui rezultat, handbaliștii români s-au calificat pentru „sferturi".

Alte rezultate: Suedia—Franța 12—7 (6—5), R. F. a Germaniei—Belgia 30—7 (11—5), Polonia—Austria 15—10 (7—5). Pînă la închiderea ediției nu ne-a parvenit rezultatul întîlnirii Norvegia—Izrael. (Agerpres)

RAPID — ADMIRA VIENA ÎN „C.C.E." LA HANDBAL FEMININ, O INVITAȚIE PENTRU ASTĂ-SEARĂ!

Fază din meciul retur Rapid București — Brandvall Oslo, din primul tur al „C.C.E.". Ana Starck a tras la poartă, dar blocajul handbalistelor norvegiene a deviat balonul

Astă-seară, handbalistele de la Rapid București vor mai face încă un pas spre vîrful piramidei echipelor de club europene. Cel puțin așa spun calculele „hîrtiei". Nu-i mai puțin adevărat că, de multe ori, asemenea calcule și-au dovedit fragilitatea, pronosticurile cele mai certe fiind infirmate de felul în care s-au petrecut lucrurile pe teren.

Dar, în meciul pe care și-l vor disputa în această seară echipele feminine Rapid București și Admira Viena se pare că posibilități ca cea anunțată anterior sînt excluse. Învingătoare în meciul tur cu scorul de 19—10, feroviarele bucureștence sînt la adăpost de surprizele neplăcute ce pot surveni, mai ales, în meciurile cu mîză și pot fi considerate calificate în semifinalele „C.C.E.". Să fie acesta un motiv pentru ca amatorii de handbal și, în special, înfocații suporteri ai Rapidului să elimine din programul lor de azi vizionarea partidei? Categoric nu! Și aceasta pentru că este de așteptat ca rapidistele să joace bine, cu atît mai mult, cu cît primul joc din calificările pentru „mondiale" cu Suedia se apropie și antrenorul federal va fi prezent în sală. Este, așadar, posibil ca în afara lui Starck, Bitlan, Hedeșiu, Băicoianu sau Buzaș să mai fie selecționate și alte handbaliste de la Rapid. În afară de aceasta, un veritabil susținător al acestei formații, și al handbalului în general, nu poate lipsi de la nici una din etapele premergătoare ale unui succes. După eliminarea formației norvegiene Brandvall, acum se realizează un nou succes: calificarea în semifinale. Deci...

Turul ciclist al Franței în viziunea lui Claude Lelouch

Cinemateca ne oferă prilejul să urmărim „Turul ciclist al Franței" într-un documentar plin de substanță poetică realizat de același regizor care ne-a captivat recent cu filmul „Un bărbat și-o femeie", Claude Lelouch.

Documentarul consacrat faimoasei întreceri cicliste, intitulat „Pentru un tricou galben", rulează la Cinematecă astăzi dimineață, în două spectacole, la orele 10 și 12,30.

MIRAJUL PERFORMANȚEI

Sportul contemporan înaintează vertiginos. Asistăm la recorduri senzaționale, care pulverizează limite și reduc la tăcere teorii. În statistici sînt înscrise adeseori cifre, la prima vedere, incredibile. Și totuși, nimeni nu mai îndrăznește să le acorde adjectivul de plafon maxim. Există probe de atletism sau de natație, de haltere sau de ciclism, în care al 20-lea rezultat al anului 1967 l-ar fi adus pe sportiv, cu nu prea multă vreme în urmă, pe prima treaptă a podiumului olimpic.

În ciuda caracterului de dificultate tot mai mare al recordului, idolii stadionului nu au de gînd să se oprească. Dimpotrivă! Adepții perfecțiunii vizează în permanență culmi noi.

Unde va ajunge performanța?

La această întrebare s-au dat răspunsuri diferite. Scepticii afirmă că, mai devreme sau mai tîrziu, sportul va pieri prin el însuși. Că performanța, care a purtat sportul la grandoarea de astăzi, devine — pînă la urmă — (negarea negației) „inamicul public nr. 1 al sportului". Teoria ar putea ademeni pe amatorii de paradoxuri. Desabuzatul susține (și este, chiar dispus să argumenteze elocvent) cum că valoarea unui record ar intra în conflict inconciliabil cu gradul de popularitate al probei respective. Și că, în această dispută sport-antisport, loială sau nu, ultimul obține victoria.

Raționamentul este, fără îndoială, sofistic. Dacă l-am urma, am ajunge la concluzia dureroasă că o disciplină sau o probă sportivă devine cu atît mai nepopulară cu cît recordul său absolut este mai ridicat.

Dar viața contrazice acest punct de vedere. Să facem, de pildă, o scurtă incursiune în atletism. Performanța lui Nurmi (sub 14 minute pe 5 000 m) nu a creat o stare de inhibiție în alergarea de fond, ci — dimpotrivă — una de efervescență. „Recordul de granit" al lui Gunder Hägg, pe 1 500 m, rămas neclintit ani și ani, i-a îndemnat pe atleți să alerge mai repede. Rezultatele lui Jesse Owens au dat insomnii săritorilor și sprinterilor, pînă cînd cifrele au fost depășite. Cei 5 metri la prăjină au constituit un prag care, o dată depășit, a deschis pîrtia liberă spre înălțimi. Faptul că Iolanda Balaș a fost singura în stare să sară peste 1,90 m NU A ALUNGAT, ci A CHEMAT multe fete spre atletism.

Indiscutabil, recordul este un caz de excepție! Și nici n-ar putea fi altfel. Dacă, să zicem, prin absurd, 100 000 de oameni ar alerga sub 10 secunde pe 100 metri și tot atîția locuitori ai planetei noastre ar arunca greutatea peste 20 de metri, aceste probe și-ar pierde din interes și ar dispare, chiar, din programul întrecerilor atletice. Dacă, bineînțeles, între timp, această masă nu ar cristaliza alți supercampioni.

Valoarea recordului constă, înainte de toate, în faptul că el oferă unui sport, sau altuia, posibilitatea evaluării obiective. Acest caracter se păstrează chiar și în discipline care nu-și materializează rezultatele în unități de măsură concrete, cum ar fi gimnastica, patinajul artistic, săriturile în apă. Și aici, încă, valorile autentice s-au impus și se vor impune.

Dar au fost (și vor fi) performanțe inestimabile. În alpinism, de pildă, Tensin Norking, primul om care a escaladat Everestul, întrebat la o conferință de presă de ce au fost necesare atîtea sacrificii materiale și umane pentru a fi cucerit cel mai înalt pisc al Pămîntului, a răspuns cu o superbă simplitate:

— Pentru că el există!

Fără să se sperie de record, oamenii cutează. Și reușesc! Înainte de toate, pentru a-și pune la încercare aptitudini, pentru a-și demonstra forța. Pentru că, de pe înaltele platouri ale performanței, se desfășoară peisajul neasemuit al victoriei. Toate acestea se fac în numele nobilului miraj al limitei, al autodepășirii.

Și astfel, performanța este și va rămîne inima fierbinte a sportului.

Valeriu CHIOSE

Victorii scontate, dar greu obținute în campionatul de hochei

Acțiune ofensivă a echipei Steaua, care se va solda cu un nou gol...

Cu toate că liderul campionatului n-a evoluat (Dinamo București a avut zi de pauză chiar în prima etapă), jocurile cu care s-a reluat întrecerea pentru titlul de campioană a țării la hochei au oferit, cu o singură excepție, partide frumoase, dinamice și echilibrate. Evident în această direcție este faptul că formațiile învingătoare ieri s-au impus mai greu, ceea ce probează că în pauza dintre primul și cel de al doilea tur al întrecerii s-a lucrat ceva mai intens ca în sezonul trecut. Să sperăm că în eta-

(Continuare în pag. a 3-a)

Concursul de deschidere a sezonului de schi

O mică sărbătoare

PREDEAL, 6 *(prin telefon, de la trimisul nostru).* — Pîrtia Clăbucetului, gazdă tradițională a concursurilor oficiale de deschidere din schiul nostru, a cunoscut din nou, simbătă dimineața, o animație sărbătorească.

Copii și juniori între 10 și 18 ani (peste 100 la număr), selecționați din secțiile de schi ale școlilor sportive și ale centrelor speciale, și împărțiți pe grupe de vîrstă (10—14 ani, 15—18 ani) s-au întrecut într-o manșă de slalom special.

Spațiul ne permite să vă dăm astăzi doar numele cîștigătorilor: *băieți 10—14 ani:* I. Răduță (C. S. Sinaia), *15—18 ani:* C. Tudor (St. r. Brașov); *fete 10—14 ani:* Clara Mihăilescu (Șc. sp. Brașov), *15—18 ani:* Maria Supeală (Șc. sp. Sinaia).

Seara, pe aceeași pîrtie, le-a fost rezervată și celor mai buni seniori o inaugurare: aceea a concursurilor în nocturnă.

Duminică dimineața are loc slalomul special în cadrul concursului de deschidere, iar pe pîrtia Poliștoacă fondiștii își vor disputa, de asemenea, primul trofeu al anului.

G. RUSSU-ȘIRIANU

ÎN PAG. a 2-a: *O călătorie cu DAN DEȘLIU*

DE LA GOLFUL GASCONIEI LA BARCELONA

Ilustrații de JULES PERAHIM

Aseară, la baschet

I. C. F. a ținut în șah pe Steaua

Aseară, la Floreasca, în ultima etapă a turului diviziei A la baschet masculin, Steaua și I.C.F. au realizat una dintre cele mai spectaculoase partide ale campionatului, încheiată cu scorul de 72—65 (36—31) în favoarea primei formații. Icefiștii au făcut o partidă curajoasă și au condus aproape întreaga repriză întîi. În continuare, evoluția scorului a fost extrem de strînsă. Cel mai bun jucător de pe teren a fost Antonescu (I.C.F.) care l-a anihilat în mare măsură pe Nosievici (12 din cele 20 de puncte înscrise de acesta au fost realizate cînd Antonescu ieșise de pe teren). Au înscris: Novacek 20, Niculescu 6, Nosievici 20, Barau 6, Gheorghe 12, Popa 2, Dimancea 4, Bulat 2 pentru Steaua, respectiv Tarău 17, Scorțescu 2, Măluțel 2, Nedef 8, Spiridon 11, Antonescu 4, Podvarcu 21.

În deschidere, Dinamo București a dispus de Politehnica București cu 88—74 (45—35). Au marcat: Albu 16, Andreescu 2, Novac 13, Cernea 10, Vissner 6, Viciu 4, Giurgiu 10, Dragomirescu 16, Diaconescu 11 pentru Dinamo, respectiv Jekely 23, Dudescu 4, Molin 8, Săuca 12, Niculescu 4, Hanes 14, Purcăreanu 2, Popa 7. (D. St.).

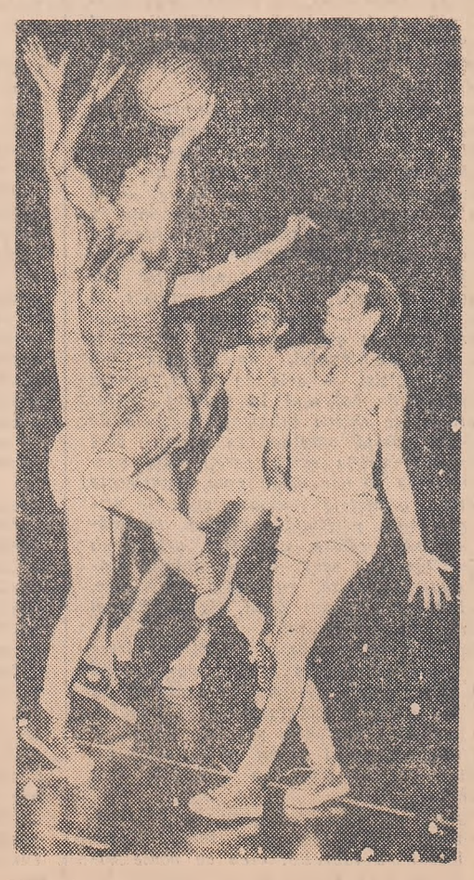

Pătrunzînd printre trei adversari, Cernea reușește să arunce la coș. (Dinamo — Politehnica 88—74)

De la GOLFUL GASCONIEI la BARCELONA

DAN DEȘLIU

Între „La Grande Boucle" și „La Fiesta Nacional"

...Părăsim Biarritzul în zori, sub cerul limpezit de furtună, pe care declină alene un semicerc de ceară. În aburii din preajma zorilor, șoseaua suie treptat spre coaste cu livezi și podgorii. De-o parte și de cealaltă, colinele scinteiază sub roua se întrevăd printre platanii cu trunchiuri netede, albicioase, nelipsiți străjeri ai rutelor dinspre miazăzi. Ce rezonanțe poetice stîrnesc aceste luminări vegetale, purtînd în creștet frunzișul vîlvoi, ca o superbă flacără verde ?

„Te zbați în vînt, platane / și ca un tînăr scit / gol, scinteiezi sub sfere / Captivă ți-e candoarea, / piciorul țintuit / de-a lutului putere..."

Platanul, cîntat de Valéry pe țărmul Mediteranei franceze, fosnește în privirea și-n sufletul călătorului pe drumurile dintre Țara Bascilor și Bearn... Bearnul ! Rostind acest nume, numele celui mai important dintre fostele state pireneene, parcă auzi răsunînd fără veste, din zarea istoriei, un sunet de corn... Să fie principele Roland, chemîndu-și soții de arme la Roncevaux, împotriva cavaleriei sarazine ? Sau, poate, cornul care nălucea în reveriile romantice ale tînărului ofițer din armata napoleoniană, Alfred de Vigny, pe puntea îmbrăcată în iederă, de la Oloron ?

Mai presus de toate celelalte siluete intrate în istorie, Bearnul păstrează amintirea unui rege celebru : Henri IV, de Navarra. La castelul din Pau se poate vedea și azi carapacea de broască țestoasă care-a servit drept leagăn viitorului suveran al Franței. Conform tradițiilor dure ale muntenilor din partea locului, noul născut a simțit pe buze, la botez, aroma sălbatică de usturoi și a dat de dușcă, de voie — de nevoie, un gît de Jurançon — vinul acela dens, de culoarea mierii de tei... Nu-i de mirare, așadar, că fiul ducelui de Vendôme a devenit un cavaler aprig și neînfricat, celebru, între altele, prin pasiunile sale intempestive !

Trecînd de Orthez și Navarrenx, ne continuăm urcușul pe valea torentului Ossau, spre pasul Aubisque. Jos, la sute de metri, satele rămase în vale par niște grămezi de cuburi colorate, risipite în iarbă. Din panorama lor liliputană se desprinde, ici-colo, turnul vreunei biserici sau al unui castel în miniatură. Drept în față, sclipind ca diamante fabuloase, din toate zăpezile veșnice, crestele munților Pirinei izbucnesc semeț în albastru...

Eroii spadei și așii bicicletei...

Am lăsat în urmă Oloron-Sainte-Marie și ne îndreptăm spre Laruns, de unde începe ascensiunea masivului Aubisque. De astădată, zvonul de copite și spade ce se ciocnesc nu mai poate fi o simplă iluzie acustică, datorită căderilor de apă sau șuierului de vînt printre brazi... Pe drumul pietruit cu aschii de cremene, vin patru cavaleri în costume de epocă, cu mari gulere albe căzînd peste tunicile purpurii, cu pălăriile împodobite cu pene de struț, cu cizme scurte, răsfrînte sub genunchi...

— Mă numesc Armand Jean du Peyrer — *rostește cel mai vîrstnic dintre ei —* **sînt conte de Trois Villes și căpitan în compania muschetarilor regali. Domnul Alexandre Dumas, pe care n-am avut onoarea să-l cunosc, m-a imortalizat într-una din scrierile domniei-sale, sub numele de Tréville !**

— Sînt Armand de Sillague — *rostește al doilea călăreț.* **Prietenii — puținii mei prieteni — îmi spun Athos !**

— Sînt abatele laic, castelanul de Aramis!

— Sînt Isaac de Portau, zis și Porthos, senior de Lanne și văr bun cu Athos și Aramis !

...Salut, eroi ai copilăriei ! Nu-mi aminteam că sînteți bearnezi, că ați existat într-adevăr, acum vreo trei sute de ani, și că bătrînul Dumas v-a desprins cu migală din documentele epocii... Dar unde-i protejatul vostru, mai tînăr, dar nu mai puțin glorios ?

— Vă găsiți, probabil, la Charles de Batz, senior d'Artagnan ? Îl veți întîlni pe tărîmul său de baștină, la Lupiac, în Gasconia. Într-acolo ne îndreptăm și noi — mai bine zis, umbrele noastre nemuritoare — ca să punem la cale o nouă întreprindere aventuroasă !

...Siluetele călări s-au destrămat în răcoarea pădurii. Prin aerul frust răzbate monologul dramatic al torentului Valentin, care se azvîrle, clipă de clipă, într-o prăpastie de douăzeci de metri, dînd naștere celebrei căderi numită **„Cascada Fagului Singuratec"...** *O altă cavalcadă se apropie, de astă dată în sens invers, urcînd din greu serpentinele încinse de soare. Caii metalici neche abia auzit, la fiecare lovitură de pedală : în loc de mantii și armuri, stăpînii lor poartă tricouri multicolore, pe care se deslușesc denumiri străine. Cu ochii adînciți în orbite, cu buzele arse, cu obrajii înnegriți de praf și sudoare, mic grup al fruntașilor înaintează metru cu metru pe nesfîrșitele pante din Aubisque și Tourmalet, aceste Golgote ale ciclismului rutier.*

— Sînt Gino Bartali — *șoptește unul dintre liderii plutonului-fantomă.* **Am cîștigat de două ori Turul Franței, la distanță de zece ani. Am fost supranumit „regele munților" — într-o etapă decisivă, în care mi-am lăsat principalii adversari la aproape douăzeci de minute...**

— Sînt Louis Bobet — *sau, mai simplu,* **Louison — cavalerul fără frică și fără pată al epopeii cicliste. Învins ani de-a rîndul de adversari excepționali, de neșansă, de inexperiență, am învățat să rabd și să lupt, ca să cîștig în cele din urmă, de trei ori consecutiv, cursa vieții mele...**

— Sînt Fausto Coppi, cel mai mare și cel mai nefericit dintre toți ! Nimeni, pînă la mine, n-a reușit să-și adjudece, în același sezon, Turul Franței și Turul Italiei. Eu am făcut-o, în două rînduri. Am avut nenumărate accidente, am scăpat ca prin minune, am obținut victorii care păreau imposibile. În toată cariera mea, n-am pierdut, de fapt, decît o singură competiție decisivă : cursa cu moartea...

...Nălucile marilor campioni dispar curînd pe serpentinele scînteietoare, fără ca vreun urmăritor să se ivească la orizont. Aidoma faimei sportive, seninul de deasupra Pirineilor e o bucurie fugară. Norii înghesuiți tiptil la buza prăpastiei sînt sfîșiați de fulgere lungi, vîntul șuieră a pierzanie și, dintr-o dată, ploaia se năruiește pe povîrnișuri, făcînd să hohotească de plăcere driadele, faunii, măruntele iazme de sălbăticie... Ne adăpostim într-un motel, în marginea șoselei. Un pahar de Armagnac, zîmbetul fetei de la bar (o cheamă Isabel, are 17 ani și seamănă cu o reclamă pentru pasta de dinți), figurile bonome ale convivilor — toate acestea au darul să ne convingă că soarele nu s-a ascuns pentru prea multă vreme... Într-adevăr, astrul zilei reapare după vreo oră, dinspre Midi de Bigorre, unul din cele mai impozante piscuri din Pirineii Centrali. Se zice că drumul din Tourmalet pînă acolo, sus, este de o rară frumusețe...

— Incomparabil, domnule ! — *confirmă Isabel.* **Domnul dorește să facă acest drum? Există o rută pe care se poate merge cu mașina, pînă la patru kilometri de vîrf. Există, de asemenea, o cărăruie pentru măgărușii. Poate, domnul preferă măgărușii ?**

Surîd... Da, îi prefer !

— Acolo, sus, este și un Observator, domnule, și o stație de televiziune ! În nopțile foarte limpezi, de-acolo, din vîrf, se poate zări cu ochiul liber raza farului de la Biarritz : 140 km în linie dreaptă. Un scoțian a petrecut acolo trei nopți, ca să distingă semnalele farului...

Ne luăm rămas bun de la adăpostul atît de ospitalier, și după o coborîre de treizeci de kilometri poposim la Bagnères de Bigorre, stațiune termală cunoscută încă din antichitate pentru virtuțile curative ale apelor sale. Izvoarele sulfuroase și radioactive dau excelente rezultate în tratamentul feluritelor afecțiuni ale aparatului respirator ; de aceea, în fiecare an poposesc aici, ca și la Luchon, ca și la Eaux-Bonnes, stoluri compacte de cîntăreți, actori, avocați, profesori, predicatori, neveste cicălitoare — în speranța, adeseori îndreptățită, de a-și înviora, cît de cît, coardele vocale... Aflînd aceste detalii, un vizitator spiritual oferă o sugestie pentru prospectele publicitare : „Vă invităm în Pirinei, în căutarea glasului pierdut !"

Spre țara corridei

...Coborîm necontenit către sud, aproiindu-ne de hotarele Spaniei. Trecem prin Axles-Thermes, cu fîntînile fierbinți, celebre încă de pe timpul lui Cesar, apoi prin Font-Romeu, așezare însorită, la 1 800 m altitudine, unde sportivii de elită ai Franței se pregătesc pentru Mexic. Zărim, în fugă, un colț din minuscula Andorră — Andorra cea mîndră, „unica fiică a lui Carol cel Mare", cum spun cuvintele imnului național, străbatem ținutul Cerdagne, supranumit „Tibetul francez" — și iată-ne, în fine, la punctul de frontieră Bourg Madame. Neobișnuita denumire datează din 1815, cînd „madame Royale", soția ducelui de Angoulême, fiica celui de-al șaisprezecelea Ludovic, a poposit aici, în timp ce Napoleon zguduia pentru ultima oară arena istoriei... Dincolo de barieră vărgată cu galben și roșu, se află Puigcerdá, localitatea similară din patria lui Cervantes. Dincolo de vechea capitală a Cerdagnei, cu bălconetele și turlele sale ciudate, dincolo de imensitatea verde-foșnitoare a muntelui Tosas, de rodnica vale a Freserului, de centrele carbonifere și de ruinele romane, la capătul unei călătorii de 175 kilometri prin nordul Cataloniei, veghează, cu ochii spre Mediterană, ținta călătoriei noastre. Iat-o, în fața mării și a cerului de un albastru neverosimil : Barcelona muncitorească, citadelă a bumbacului și a dîrzeniei, a mateloților și toreadorilor, locul în care Don Quijotte își încheie a patra aventură...

Cel mai mare port al Spaniei — întemeiat, zice-se, de către Foceeni — este, totodată, un oraș al muzeelor, al concursurilor florale (premiul întîi, un trandafir ; premiul al doilea, un trandafir de argint ; al treilea, drept consolare, unul de aur...) bază industrială de importanță majoră și tezaur de monumente profund evocatoare.

...Barcelona înseamnă și Piața Cataloniei — fastuoase imobile comerciale, fîntîni arteziene, limuzine, reclame — și dezolantele cartiere din partea de sus, către Tibidabo, unde femei îmbătrînite înainte de vreme stau la rînd, noaptea, pentru o găleată de apă — și mormanele de moloz, prezente încă, după aproape treizeci de ani, la periferia răsăriteană...

În sfîrșit, Barcelona înseamnă pentru orice străin, oaspete pe cîteva zile al pămîntului iberic, posibilitatea de a asista la cel mai tipic dintre spectacolele spaniole — faimoasa corrida. Aici se află, să nu uităm, una din cele cinci arene de prima categorie, întîia, în ordinea importanței, după „Monumental" din Madrid, și urmată, ierarhic, de Valencia, Sevilla, San Sebastian.

Arena iberică

Cînd spui „Spania" — îți trece prin minte, în cîteva clipe, un vălmășag de imagini, rod al lecturilor, al tablourilor, al legendelor, al melodiilor, al peliculei cinematografice și, în ultimă instanță — al propriei fantezii.

Spania poate fi un zid alb-orbitor, în bătaia soarelui, cu turnuri și creneluri medievale pe sub care mișună piața rurală, o succesiune de arcade în stil maur, deschizînd perspectiva curții interioare — el patio — unde havuzul resfiră diamante în liniștea nocturnă — tînguirea cîntecului andaluz, punctată de pocnetul castagnetelor, de pașii sacadați ai dansatorilor flamengo, șerpi azvîrlind fulgere grațioase, la fiece tresărire, — procesiunea de cagule, sinistre podoabe ale penitenților catolici și ale Ku-klux-klanului, neschimbate din epoca Inchiziției, — aria de treier, simplă îngrăditură de bolovani în podișul Estramadura, unde cătîrii înhămați la tîrlia de lemn își poartă stăpînul în cerouri fără număr, sub arșița nimicitoare, peste snopii din care se vor alege apoi, amestecate cu tărînă, grăunțele sticloase, aurii — aripa unei mori, profilată-n văzduh, iar alături, o umbră călare, scheletică, uriașă, cu chivără, lance și scut — sau cealaltă umbră, mai pregnantă, cu pușcă și tricorn, întinzîndu-se în lutul torid, de la Pirinei la Coloanele lui Hercule...

Cînd vei rosti „Spania" — îți vor trece prin minte acestea și altele ; dar oricine ai fi și de oriunde — nu se poate să nu așezi în centrul caleidoscopului de imagini, ca o emblemă inerentă, pata de smoală a unui taur cu capul plecat și cu ochii injectați, privind țintă un petic de stofă sîngerie...

Originile corridei sînt greu de precizat. În circul roman, gladiatorii luptau cîteodată împotriva taurului, ceea ce poate sugera ideea unei relații între prezența legiunilor lui Cezar în peninsula Iberică și

Prolog la „Sărbătoarea taurilor"

Se zice să orice neofit introdus într-un domeniu special, trebuie să ia o piatră-n gură — probabil, pentru a evita astfel afirmațiile stupide pe care le-ar putea face. Pregătindu-mă să asist pentru prima oară la o corrida, în Plaza des toros Monumental, una din cele trei arene ale Barcelonei, am preferat să iau, mai degrabă, o carte în mînă... Bibliografia lucrărilor de specialitate, publicată cu vreo patruzeci de ani în urmă la Madrid, de către editura Vindel, cuprinde peste 2000 de titluri, numai în spaniolă ! Cum nu-mi rămăseseră decît 24 de ore, m-am mulțumit cu cîteva spicuiri fugare din Hemingway, Lafront și Alvarez del Vayo...

...Pentru a înțelege esența corridei, trebuie să pleci de la premiza că nici unul dintre spectatori nu a venit să se delecteze cu uciderea animalului. Excepții posibile — cîțiva bolnavi, demenți sau „barbari" pe care publicul îi ignoră și pe care un autentic **aficionado** *(microb, cum am zice noi) i-ar alunga pur și simplu din arenă. Acolo, jos, în cercul de nisip împrejmuit de* **barrera** *sîngerie, se desfășoară o moarte sacră, un fel de sacrificiu ritual, după toate regulile artei. Omul care oficiază, o face cu gravitate, dar fără plăcere. El ucide însăși moartea, puterea oarbă, întrupată în splendida fiară — cel mai nobil și mai primejdios adversar al ființei inteligente. Istoria tauromachiei menționează, la acest capitol, cîteva cazuri ieșite din comun. Astfel, în 1844, la Cadix, El Hechicero (vrăjitorul), un taur cenușiu de proporții impresionante, i-a trimis la spital pe toți picadorii și matadorii reuniunii respective — vreo șapte la număr — doborînd tot atîția cai... La începutul acestui secol, taurul Vibora (Vipera), abia introdus în arena din Vista Alegre, sare peste barrera și rănește grav pe unul dintre oamenii de ordine. Matadorul se dovedește incapabil să-l răpună și „eroul" este trimis înapoi, teafăr și nevătămat...*

O scenă mult mai dramatică s-a petrecut chiar la Barcelona, cu 70 de ani în urmă. Un taur roșu cu coarne enorme — El Comisario — a escaladat de asemenea îngrăditura de lemn, pătrunzînd furios în primele rînduri de bănci. Se stîrnește o panică generală ; jandarmul Isidro Silva împunge fiara cu sabia, caporalul Vigueres trage cu carabina, glonțul străbate mușchii greabănului și ricoșează în pieptul unui tînăr, un angajat al arenei, care moare pe loc. După îndelungate peripeții, taurul este prins cu lassoul și omorît cu lovituri de pumnal... În fine, un ultim exemplu — luminos, de astă-dată — poate unicul caz în care „victima" a reușit să se salveze, datorită unei împrejurări neobișnuite. În 1936, la Sevilla, taurul Civilon, hărțuit de sulițele picadorilor, recunoaște într-unul din spectatorii de lîngă barrera pe omul care-l crescuse în ganaderia din Andaluzia — și, apropiindu-se, îi linge mîna... Impresia generală este copleșitoare ; picadorii se opresc, descumpăniți, publicul, în picioare, cere grațierea animalului, iar președintele corridei, emoționat și el, este nevoit să consimtă !

Taurul reprezintă, incontestabil, elementul cel mai dinamic al întregului spectacol. Drama lui este urmărită cu încordare, iar atunci cînd lupta a fost pasionantă, cînd om și sălbăticiune au dovedit bravură, demnitate, **honra** *(onoare, orgoliu),* **pundonor** *(expresie intraductibilă, ceva între cinste și măreție) — spectatorii văd, în deznodămîntul fatal, sfîrșitul unui erou. Dincolo de gesturi, ochiul descifrează mesaje tainice. Taurul — e Spania. Pentru instinctul spaniol, corrida are întotdeauna un înțeles aluziv, infinit mai profund decît faptul în sine...*

Celălalt personaj principal, matadorul — este, cel mai adesea, un om din popor, un flăcău ager și curajos, ridicat dintre băieții din crescătorii sau dintre ajutoarele personalului de servici al arenelor. Pînă la debutul în public, el trebuie să facă o ucenicie aspră și, oricît de talentat, nu va reuși să se afirme fără sprijinul unui protector bogat. Numai costumul — din stofă scumpă, cu fireturi grele de aur, cîntărind în total între șapte și zece kilograme, așazisul „costum de lumină" — costă o avere !

În jurul matadorilor celebri s-au dezlănțuit pasiuni, s-au scris mii de pagini de literatură, s-au creat legende. În 1947, cînd Manolete a murit în arenă (la Linares, în ziua de 28 august, ucis de tresărirea agonică a unui taur de Miura, căruia-i dăduse lovitura de grație în mod ireproșabil) spaniolii din întreaga lume s-au simțit uniți prin durerea comună. Într-adevăr, Manolete era unic ; ținuta și plastica mișcării în timpul acțiunilor îl situau la un nivel cu totul excepțional. Matadorul căzut a lăsat o auto-descriere concisă, în timpul unui dineu dat în onoarea sa de către admiratori, cu cîteva luni înaintea luptei fatale. Solicitat insistent să țină un discurs, el s-a ridicat, în cele din urmă, și cu o voce teatrală, solemnă, a făcut această scurtă și energică declarație : **„Sînt cel mai mare torrero din cîți au existat vreodată. După mine — nimeni ! După nimeni — poate cîndva, într-o zi, se va ivi un altul".**

Aceste cuvinte au mai fost atribuite cîtorva matadori de anvergură — dar fidelii „manoletiști" n-au admis în ruptul capului că le-ar fi putut rosti altcineva...

Moartea în după-amiază

Orice corrida care se respectă, începe, obligatoriu, între cinci și șase după-amiază. Vă amintiți versurile lui Federico Garcia Lorca, din Bocetul pentru Ignacio Sanchez Mejias ?

„Vîntul resfiră fulgii de vată / la cinci după-amiază... / O coapsă cu un corn întristat / la cinci după-amiază / Clopotele de arsenic și fum / la cinci după-amiază / Își încep vuietul de litanie / la cinci după-amiază... / La colțul străzii, grupuri tăcute / la cinci după-amiază / Și taurul, singura inimă trează / la cinci după-amiază..."

Deci, la cinci fără un sfert mă instalez în tribunele arenei barceloneze Plaza de toros Monumental, pe unul din locurile ieftine, de la soare. Știu acum că numele de arenă vine de la **arenas**, *care înseamnă nisip, că există trei categorii de locuri —* **sombra**, *cele adăpostite de soare,* **sol y sombra**, *unde soarele și umbra se îngînă, cel dintîi scăzînd treptat în decursul reuniunii și, în sfîrșit,* **sol** *— sectorul expus în permanență razelor arzătoare. Extrem de scumpe, primele rînduri din preajma barrerei îți permit să observi exact fiecare detaliu, răpindu-ți însă vederea de ansamblu. Este zona predilectă a cunoscătorilor rafinați, oameni care au urmărit sute și chiar mii de corride, ajungînd la o înțelegere subtilă a fazelor luptei. Pentru acești* **aficionados** *de super-clasă, tauromachia posedă virtuți estetice inaccesibile muritorilor de rînd... Hemingway însuși făcea, cu patru decenii în urmă, o apreciere semnificativă ; „Nu cunose sculptură modernă — cu excepția aceleia a lui Brâncuși — care să egaleze în valoare plastică luptele de tauri".*

...Așteptînd deschiderea galei, examinez cu atenție arena circulară, înțesată de stegulețe, de reclame și anunțuri multicolore : berea San Miguel, loțiunea capilară Genlol, aperitivul Berger, iaurtul Danone, basculele Soler etc. Pe bănci, o asistență pestriță : turiști — mai ales vest-germani — majoritatea lor, foarte tineri și expansivi, multe femei, dar puține „splendori" autentice... Programul ne informează, la un preț piperat, că astăzi vor evolua matadorii Luis Segura, Lopez Romero și Jose Fuentes, împotriva a șase tauri frumoși și viteji, din ganaderia lui don Jose Matias Bernardos.

Dar, iată, președintele reuniunii își face apariția în loja de onoare. Abia s-a așezat și flutură batista. Se aude semnalul trompetei, răsună ropot de tobe. Poarta din fața lojii prezidențiale se deschide încet, lăsînd să intre doi călăreți învestmîntați în negru : **los alguaciles**, *ofițerii sau comisarii serbării. Călări pe cai de rasă, alguazilii poartă costume din epoca lui Filip al II-lea, mantii sumbre, cu guler răsfrînt, pălării negre, împodobite cu pene galbene și roșii. Ajunși în dreptul lojii de onoare, ei se opresc, salută și cer încuviințarea de a începe* **el paseo** *— defilarea cuadrilelor. Primind-o, alguazilii se retrag de-a-ndaratelea, pînă la poarta pe care au intrat ; orchestra, cocoțată undeva, în mijlocul tribunei, intonează un passo doble, în sunetele căruia își face apariția mult așteptatul cortegiu. Ordinea clasică este respectată cu strictețe : în frunte, alguazilii — apoi cei trei matadori, toți pe aceeași linie. Înainte de a păși în arenă, s-au închinat cu evlavie, au sărutat amuletele și talismanele de care nu se despart nici o clipă și, bineînțeles, au avut grijă să pornească cu piciorul drept... Urmează banderilierii, picadorii — călări, dar fără sulițe — oamenii de serviciu ai arenei și, încheind cortegiul, atelajele de catîri, cu harnașamente roș-aurii și cu zurgălăi de argint ; rostul lor este să scoată din* **redondel** *cadavrele taurilor și — eventual — pe cele ale cailor... Brusc, defilarea se oprește ; echipele salută ceremonios prezidența, după care se retrag în pripă. Matadorii, care și-au lăsat pelerinele de paradă în seama prietenilor din primele rînduri, pătrund în* **callejon** *(textual : ulicioară), o trecere strîmtă, între prima bancă și barrera — de unde vor urmări apariția taurilor. Acum, președintele se ridică și aruncă spre arenă cheile de la toril — locul în care sînt ținute animalele, înainte de luptă. Unul din alguazili le prinde-n pălărie — apoi ambii călăreți tes, în galop. Gestul cheilor — e pur simbolic. Trompeta vestește apariția primului taur...*

Iată-l năvălind pe culoarul îngust, din dreapta lojei prezidențiale. E un animal viol și puternic, o mică uzină de mușchi și tendoane vibrînd nestăpînit sub pielea strălucitor de neagră. Cu capul mare, cu ochi scăpărători, cu mișcări nervoase — are un aer de motan întăritat. Aici, însă, nimeni nu se gîndește să se joace cu el altfel decît de-a moartea... Orbit de lumină, excitat de strigătele mulțimii, taurul gonește în salturi, la dreapta și la stînga, căutînd pe cineva cu care să se răfuiască. E furios, pentru că a fost ținut în penumbră, cîteva ore, apoi împins cu de-a sila într-un coridor cu gratii, unde, din fugă, cineva i-a înfipt în grumaz o cocardă colorată, emblema crescătoriei... Acum, unul din ajutoarele matadorului, un **peon**, *agită pelerina roșie. Iritat de mișcare, taurul dă busna la atac, silindu-l pe îndrăzneț să se refugieze grabnic îndărătul unei* **burladeros**, *un fel de apărătoare de scînduri groase, așezate în diferite puncte ale barrerei. Dincolo de parapetul singeriu, matadorul studiază cu încordare mișcările adversarului : felul cum aleargă, cum virează, cum se oprește, cum dă lovitura de corn...*

Publicul — alcătuit, cum spuneam, mai mult din turiști străini — pare interesat, dar lipsit de exuberanță. Poate-i de vină și căldura (sînt aproape 30 de grade la umbră, în căldarea umedă a Barcelonei) — poate și faptul că spectatorilor de peste hotare le lipsesc cunoștințele de bază în materie de corrida... În fața mea, o femeie blondă, cam spălăcită, cu pantaloni albaștri, ponosiți, cu o bluză de mătase albă, arsă la umăr cu țigarea, urmărește intrarea picadorilor cu aceeași expresie cu care s-ar uita la un maldăr de ziare vechi...

Locomotivă sub presiune, taurul se aruncă asupra cuplului om-cal, și, dintr-o lovitură, îi răstoarnă-n nisip. Tribunele freamătă, se aud țipete și ovații. În genere, picadorii sînt detestați de publicul spaniol, pentru că manevrele lor, nu întotdeauna corecte, slăbesc peste măsură taurul, vlăguindu-i forțele. De fapt, purtătorul suliței nu face decît să execute ordinele șefului său. Tumbele la care-l obligă adesea impulsivitatea primelor atacuri, stîrnesc hazul tribunelor ; nimeni nu se gîndește la fracturi și la comoții, la nenumăratele accidente ale meseriei de picador, care, destul de adesea, îl duc pe nenorocitul cavaler la spital sau la ospiciu...

Prin pase îndemînatece, peonii atrag asupra lor furia fiarei, în timp ce picadorul și calul înzăuat sînt ajutați să se ridice. Apărătoarele metalice îi protejează pe amîndoi de lovituri directe, care ar putea fi mortale ; în plus, calul este legat la ochiul drept, în așa fel încît să nu poată vedea ce plăcere îl așteaptă din partea aceea ! Al doilea atac al taurului nu mai are succesul celui dintîi. De astă dată, picadorul i-a înfipt zdravăn vîrful suliței în grumaz și, după cîteva momente de tensiune, namila brună bate în retragere.

...Prima lovitură de lance, scoate un pic de sînge ; a doua — scoate avîntul, a treia — curajul ; la cea de-a patra lovitură, dacă se mai ajunge la ea, taurul este un viteluș, sau un erou.

Acest exemplar, din ganaderia Bernardos, se dovedește pînă la urmă un brav. Reușește să-și mai răstoarne o dată vrăjmașul, capătă o a treia împunsătură, de la picadorul secund, în fine, descoperă resursele pentru a se năpusti cu destulă convingere asupra banderilierilor, care-i înfig în spinare perechi de bastonașe de lemn, împodobite cu hîrtie colorată și terminate printr-o gheară de oțel...

Crepuscul însîngerat...

Trompeta răsună pentru a treia — și ultima oară. Se apropie momentul suprem **— el tercio de muerte**, *actul morții. Banderilierii se retrag. Matadorul, în splendidul său costum cu fireturi și pietre scînteietoare, primește din mîinile valetului muleta și spada. Abia acum vom vedea cît valorează într-adevăr acest maestru al arenei, pentru că o execuție defectuoasă compromite aproape în întregime succesul, fie chiar remarcabil, obținut de torero în prima parte. Cum spune o zicătoare barceloneză : „Aurul și armele rău folosite, n-ajută la nimic !"*

Faza finală debutează prin obișnuitele pase de muletă, numite, într-un cuvînt, **faena**. *Matadorul caută să fixeze atenția animalului asupra „nadei", să-l convingă că adevăratul vrăjmaș este acea bucată de postav, susținută de o vergea de lemn, — care se sustrage cu atîta abilitate atacurilor sale — și nu omul care i-o flutură pe la nas... Muleta, întrebuințată cu măiestrie, năruie ultimii stropi de energie nervoasă a taurului și se zice că poate ucide tot așa de sigur, ca și spada. Marele Pedro Romero, părintele tauromachiei moderne, care a estocat (de la* **estoc**, *spada scurtă, cu care se dă lovitura de grație) vreo 6 000 de tauri, fără să ridice o singură dată piciorul din nisip, afirma că un bun matador ucide 7 tauri din 8. Al optulea — moare de furie...*

...Printr-un gest fastuos, toreadorul închină victima președintelui, apoi se întoarce și înclinînd muleta sub botul fiarei, o silește să-și plece fruntea, treptat, descoperind unicul punct favorabil pentru lovitura decisivă. Cîte nume a născocit spaniolul, definînd această operație mortală ! Estocada poate fi **honda** *(totală, profundă) dacă spada a pătruns pînă-n mîner,* **corta**, *sau* **media**, *dacă lama intră pînă la treime sau pe jumătate,* **delantera** *(avansată),* **pasada** *(depășită),* **trasera** *(respinsă)* **desprendida** *(desprinsă),* **caida** *(căzută),* **baja** *(joasă)* **tendida, contraria, atravesada...**

...Din superba bestie zgomotoasă, care a năvălit acum douăzeci de minute pe poarta torilului, a rămas numai amintirea. Sub ochii excitați ai spectatorilor, stă un biet animal hăituit, epuizat, înnebunit de durere, de spaimă, brăzdat de sîngele care se scurge mereu din greabăn către copite...

...Un răgaz de tăcere. O încremenire sumbră, de-o parte și de alta. Brusc, ca la o comandă numai de ei auzită, omul și taurul zvîcnesc unul spre celălalt. Brațul toreadorului trece printre coarne, spada se înfige adînc în masa însîngerată. A fost, în termeni tehnici, o estocadă simultană. Animalul mai face cîțiva pași, cîteva salturi descumpănite — apoi, rămîne locului, cu limba atîrnînd printre dinți, cu privirea cețoasă, ca și cum ar visa. Poate visează, într-adevăr, o cîmpie imensă, pe care poți să cutreieri în voie, în zori, la ceasurile răcoroase, pînă dincolo de capătul zării...

Picioarele șovăie, trunchiul se năruie — întîi în genunchi, apoi de-a curmezișul, în nisipul murdar. Publicul aclamă, toreadorul salută, — a lucrat excelent, va primi, probabil, ambele urechi, dacă nu și coada victimei, drept omagiu suprem — cătîrii pătrund în redondel, în clinchetele zurgălăilor de argint. Mîroase a sudoare, a sînge, a urină. Cineva, lîngă mine, își face loc în grabă, cu batista la gură. Deasupra arenei apare, cine știe prin ce întîmplare, un stol de porumbei albi : se rotesc de două-trei ori peste tribunele înțesate, — pe urmă, văzînd despre ce-i vorba, fulgeră îndărăt, în văzduh.

Elena Moiș a culeș aplauze ieri seară
Foto: Aurel Neagu

fotbal

DE CE RĂMÎNEM MEREU ÎN URMĂ?

Incontestabil că eșecurile suferite de fotbalul nostru în ultima vreme ne-au trezit la realitate. Dar aceste neplăcute insuccese, dezbătute larg în coloanele ziarelor, este posibil să fie urmate de altele dacă ne vom mărgini să criticăm doar comportarea jucătorilor noștri, dar în același timp nu vom observa atîtea și atîtea aspecte negative care și-au făcut loc și se mențin în fotbalul românesc.

În anul 1964 mi-am făcut concediul la Praga. În cele 18 zile cît am stat acolo, am văzut jocuri de campionat de categoria A, de juniori, am urmărit la lucru echipa olimpică și prima reprezentativă a Cehoslovaciei.

Concluziile mele de atunci au fost că avem jucători tineri mai talentați decît au cehii și deci perspectivele noastre sînt mai frumoase. (La timpul său, am informat de aceasta pe tov. președinte al Federației de fotbal, iar jocul nostru cu Cehoslovacia, din anul 1965, a confirmat părerea mea).

Dar tot acolo am văzut și lucruri demne de menționat. Sportivitatea, disciplina, corectitudinea în joc, spiritul colectiv, ambianța generală în care se dispută jocurile — toate acestea mi-au atras atenția deoarece pe terenurile noastre nu le întîlnim prea des.

Din nefericire, carențele noastre în fotbal nu se rezumă doar la cele menționate mai sus.

La conferința pe țară a tehnicienilor acestui sport, ținută în anul 1964, la Brașov, s-a afirmat că acțiunile individuale au devenit mai importante decît jocul colectiv. Au fost dați, ca exemplu, Pele, Eusebio, Law, Mazzola și alți jucători mari. Un amănunt, însă, care a scăpat unora dintre tehnicienii noștri este că și acești jucători au dat randament numai atunci cînd se încadrau în jocul colectiv al echipei din care făceau parte, în tactica ei generală sau specială. Talentul și capacitatea acestor ași ai fotbalului sînt puse în slujba jocului colectiv și nu în detrimentul lui, așa cum se întîmplă cu jucătorii noștri mai talentați în majoritatea echipelor noastre de club și chiar în echipa națională.

De ce oare Universitatea Craiova, care nu dispune de jucători de clasă, ocupă locul 4 în clasament? Pentru că pune în aplicare mai corect decît alte echipe principiile jocului colectiv. Tot printr-un joc colectiv foarte bun s-a impus și Jiul.

De ce juniorii Tătaru II și Savu II, care în jocul cu A. C. Klagenfurt, au înlocuit pe consacrații D. Popescu și Negrea au reușit să schimbe fizionomia jocului în repriza a II-a? Pentru că tot timpul s-au străduit să paseze bine și la timp atacanților și n-au polarizat tot jocul asupra lor, cum o făceau D. Popescu și Negrea.

De ce Dobrin, acest tipic reprezentant al jocului individual, a fost apreciat de foștii tehnicieni de la conducerea Federației și de toată presa de specialitate drept cel mai bun jucător al anului 1967? Doar după campionatul mondial din Anglia a devenit clar pentru oricine că un jucător de clasă trebuie azi să aibă trei calități principale: 1. O mare capacitate de manevră (Dobrin nu o are), 2. Un dezvoltat simț colectiv (la Dobrin, lipsește), 3. Calități morale și de voință bărbătești, manifestate în joc, ca tenacitate, curaj, voință, perseverență (Dobrin nu le are nici pe acestea). Și atunci cum de a fost decretat Dobrin jucătorul nr. 1 al anului. Numai datorită cîtorva execuții statice, fără nici o legătură cu jocul? După

OPINII

jocul cu Italia, din toamna lui 1966, Ilie Oană spunea: „Avem și noi jucători de talia lui Corso" și l-a numit pe Dobrin. Cît de departe de realitate a fost colegul Oană a arătat-o căderea ulterioară a lui Dobrin într-un anonimat aproape total. Doar în toamna trecută, schimbîndu-și mentalitatea și concepția de joc, ajutat fiind și de noii antrenori ai echipei F. C. Argeș, Ion Bălănescu și Eugen Mladin, care în cadrul unui sistem de joc original i-au creat posibilități mari să-și manifeste talentul și unele calități, Dobrin a reușit să recîștige o situație ce părea definitiv pierdută.

Pe jucătorul Di Stefano, poate cel mai mare fotbalist din lume, l-a caracterizat o mare simplitate în joc, o capacitate enormă de manevră și un dezvoltat simț colectiv. La jocul Real Madrid — Dinamo Buc., Di Stefano a demonstrat cu o deosebită măiestrie arta de a pasa. La un moment dat, după o asemenea pasă reușită, un jucător divizionar a spus: „Eh, și ce mare lucru face Di Stefano că pasează; orice jucător de la noi poate proceda la fel". Nu sînt sigur că orice jucător de la noi poate pasa la fel, dar în orice caz n-ar face rău s-o încerce cît mai des și să se lase de alergătura disperată cu mingea la picior, preferînd să rezolve singur cele mai dificile situații tactice.

Nu trebuie să uităm nici un moment că jocul de fotbal a fost, este și va rămîne un joc colectiv, iar mijlocul unic pentru realizarea acestuia îl constituie pasa. Să-i acordăm deci atenția cuvenită și să nu o considerăm ca un lucru prea simplu, prea cunoscut de jucătorii noștri.

Fiecare fotbalist trebuie să știe ceea ce se cunoștea acum 32 de ani, cînd, în prima carte de fotbal apărută la noi, Virgil Economu, autorul acesteia, a precizat că pasa este „cartea de vizită a jucătorului".

Nimeni nu este profet în țara lui. Dar ceea ce susțin în prezentul articol a fost confirmat într-o formă delicată și de Dragoslav Secularat în ziarul „Sportul popular" din 23 iunie 1967. Printre altele, el a spus: „Jucătorilor români le lipsește viteza de execuție, o mai bună legătură între compartimente și o mai mare înțelegere, iar uneori consumă energie fără rost. Antrenorul este dator să intervină în schimbarea concepției de joc".

Meciul cu Italia, care s-a disputat imediat după aceea, a confirmat în întregime observațiile lui Secularat. Păcat de eforturile individuale inutile ale jucătorilor Ghergheli, R. Nunweiller, Lucescu, Ionescu, care și-au neglijat mereu coechipierii.

Promotorii jocului individual au dus în bună măsură fotbalul nostru în situația grea de azi. A sosit momentul să ne revizuim cît mai urgent concepția de joc!

Jocul colectiv nu este doar pentru jucători mediocri, cum spun unii colegi tehnicieni. „Celtic", cîștigătoarea „C.C.E." — ediția 1967, a demonstrat cu prisosință acest adevăr.

Colea VÎLCOV
antrenor

F. C. ARGEȘ, LA SINAIA

Echipa piteșteană a poposit de joi la Sinaia. Aici, timp de două săptămîni, sub conducerea antrenorilor Ion Bălănescu și Eugen Mladin, fotbaliștii piteșteni vor face adaptarea la efort și ușoare antrenamente cu balonul. Iată lotul: Stan, Ilie Stelian, Ivan, Vulpeanu, Păcuiete, Prepurgel, Olteanu, Ioniță, Țîrcovnicu, Nuțu, Radu, Kraus, Țurcan, Dobrin, Eftimie, Jercan. După cum se poate remarca, din lot lipsește Popescu Ioachim, care în ziua de 4 ianuarie a suferit un accident de automobil pe șoseaua București — Pitești.

În tabăra de la Sinaia au fost luați și juniorii Ariciu, Ciolan și Cîrstea, promovați din acest an în lotul primei garnituri. În programul pregătirilor din această iarnă, F.C. Argeș are prevăzut și un lung turneu în țările calde. După cum am fost informați, echipa va susține începînd de la 19 ianuarie, 8 meciuri în Liban, Siria și Irak. Înapoierea în țară ar urma să aibă loc la mijlocul lunii februarie. Pînă la începutul lunii martie formația va întreprinde încă un turneu de 3 jocuri în R.D. Germană.

Primul meci oficial, F.C. Argeș îl va susține în țară în ziua de 3 martie, cînd este programată în „Cupa României".

Patinatorii bucureșteni și-au desemnat aseară campionii

Figurile libere, cele care dau patinatorului posibilitatea să-și pună deopotrivă în lumină fantezia și pregătirea atletică, n-au avut darul, ieri, decît să certifice diferențele valorice consemnate de aridele dar precisele figuri obligatorii, în zilele precedente. La ultima lor apariție în cadrul campionatelor regionale — de fapt o încălzire pentru finalele de săptămîna viitoare — fruntașii patinajului bucureștean ne-au oferit un frumos spectacol sportiv, deși nu totdeauna susținut de elemente tehnice de deosebită dificultate. Excepție notabilă face Marcel Comanici, clasat pe primul loc la seniori, care a repetat cu brio programul de libere prezentat la recentul concurs internațional, de data aceasta cu amîndouă sărituri dublu Lutz reușite! Meritoriu au evoluat și învinșii săi. În întrecerea feminină, primul loc revine campioanei țării, Elena Moiș, distanțată net de adversarele sale.

Iată clasamentele finale ale întrecerilor: JUNIORI Băieți: 1. Mihai Popescu (Constructorul) 318,5 p; 2. At. Bulete (Școala Sportivă nr. 2) 296,6 p. Fete: 1. Constanța Ionescu (Constr.) 389,4 p; 2. Letiția Păcuraru (Dinamo) 328,2 p; 3. Anca Tănase (Șc. Sp. 2) 343,4 p; 4. Mariana Ionel (Șc. Sp. 2) 326,7 p. Perechi: 1. Letiția Păcuraru — Dan Săveanu (Din.) 61,4 p. SENIORI Băieți: 1. Marcel Comanici (Din.) 886,8 p; 2. Nicolae Bellu (Constr.) 546,4 p; 3. Dragoș Sandu (Constr.) 519,4 p; 4. Dan Săveanu (Din.) 493,1 p; 5. Eugen Tăujan (I.C.F.) 420,8 p. Fete: 1. Elena Moiș (I.C.F.) 593,3 p; 2. Cristina Formagiu (Șc. Sp. 2) 537,0 p; 3. Doina Ghișerel (Șc. Sp. 2) 500,4 p.

Din păcate, nu vom putea ocoli un cuvînt de reproș la adresa organizării. Cu atîtea becuri lipsă la stîlpii de iluminat ai patinoarului Floreasca, este probabil că n-am fi văzut ca lumea evoluția patinatorilor dacă nu ne-ar fi venit în ajutor reflectoarele televiziunii. Fericită coincidență...

Radu VOIA

Feroviarele în serie: Rapid — Combinatul Poligrafic 3-0 (7,13,4)

Lipsite de conducerea antrenorului lor (reținut la examen), poligrafele au cedat, fără drept de apel, în fața feroviarelor, care au reușit a cincea victorie consecutivă (fără a pierde nici un set) în actualul campionat. La începutul meciului C.P.B.-ul realizează 3 puncte, dar riposta rapidiștilor este promptă: 6—3. În continuare scorul se menține favorabil Rapidului și „repriza" este adjudecată la 7. Setul secund a fost cel mai animat. Se încearcă, de ambele părți, desprinderea de adversar. Scorul a evoluat astfel: 0—2, 2—2, 3—2, 3—3, 5—3, 5—5, 6—5, 6—6, 6—9, 9—9, 10—9, 10—11, 11—11, 11—12, 14—12, 14—13 și Chezan pune capăt acestui maraton cu un șut sec: 15—13. În ultima parte a meciului de la 1—1 se ajunge repede la 9—1, apoi 9—3, 12—3, 13—4, 15—4.

Victoria rapidiștilor este pe deplin meritată. Ele au luptat cu mai multă ardoare, și-au organizat mai bine apărarea și, mai ales, blocajul, unde au excelat cuplurile **Szekely—Baga** și **Tudora—Florescu**. În atac au punctat decisiv **Szekely, Baga** și **Tudora**. Rebac, deși a muncit mult, a evoluat sub valoarea ei, mai ales în setul II. Florescu și Chezan în nota obișnuită. De la învinse **s-au remarcat Covaci, Vlădeanu** și, parțial, **Florea**. Slab aportul lienei Enculescu-Dulău. Notăm, de asemenea, cu minus echipamentul antrenorului Rapidului.

Corect arbitrajul lui **Em. Costoiu** și **A. Ionescu**.

I. DUMITRESCU

Etapă incompletă

Etapa a 5-a a diviziei A, începută la... 20 decembrie cu meciul Steaua — Dinamo (3—1) și continuată ieri cu întîlnirea C.P.B. — Rapid (0—3) programează azi restul de 5 partide masculine și 4 feminine.

În Capitală, la sala Giulești, vor avea loc jocurile **Medicina — Universitatea Cluj** (f) și **Rapid — Politehnica Galați** (m). În deschiderea cuplajului, medicinistele vor încerca, în fața studentelor clujene, să obțină prima victorie din actualul campionat (un scor de 3—0 sau 3—1 le-ar aduce chiar un loc mai bun în clasament). Meciul vedetă opune fruntașele seriei a doua masculine, învingătoarea devenind campioana turului.

În provincie, la Oradea, **Alumina** primește vizita **I.C.F.**-ului. Se pare că de data aceasta victoria le va surîde orădenilor. **Viitorul Bacău** are prima șansă în confruntarea cu **Petrolul Ploiești**, care n-a cîștigat în actualul campionat nici un set în deplasare. **Minerul** din Baia Mare n-are o sarcină ușoară în meciul pe care-l dispută, acasă, cu **Farul Constanța**.

Dinamovistele bucureștene pot să obțină (în deplasare, la Constanța) o victorie facilă în dauna **Farului**, la fel ca și **Penicilina Iași** (pe teren propriu) împotriva **Drapelului roșu** din Sibiu. Mai echilibrată ni se pare întîlnirea de la Sibiu unde **C.S.M.**-ul primește replica **Universității Craiova**, care în etapa anterioară a întrerupt șirul victoriilor Combinatului Poligrafic București.

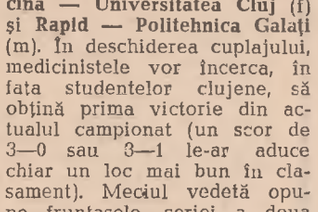

PRONOSPORT

Al doilea concurs la care se aplică noile măsuri privind tragerea centralizată este concursul PRONOSPORT din 14 ianuarie 1968, măsuri prin care se obține o mai operativă cunoaștere a rezultatelor și plată a premiilor.

Ca și la concursul nr. 1 din 7 ianuarie 1968, participarea se face pe buletine cu 3 taloane, pronosticurile jucate urmînd a fi înscrise identic pe toate cele 3 taloane.

Costul unui buletin este de 10 bani.

Publicăm mai jos programul concursului PRONOSPORT nr. 2 din 14 ianuarie 1968: I: Atalanta — Sampdoria; II: Brescia — Napoli; III: Fiorentina — Lanerossi; IV: Internazionale — Cagliari; V: Juventus — Spal; VI: Mantova — Bologna; VII: Roma — Torino; VIII: Varese — Milan; IX: Bari — Lazio; X: Livorno — Foggia; XI: Modena — Lecco; XII: Novara — Pisa; XIII: Messina — Reggina.

ORAȘE ȘI... ORAȘE PE HARTA ATLETISMULUI

Există fel de fel de hărți ale țării noastre: cu împărțirea teritorial-administrativă, cu bogățiile subsolului, cea a căilor rutiere, feroviare și aeriene etc., etc. Există, totodată, o „hartă" a atletismului pe care, alături de vechile citadele ale acestui sport, au fost notate în ultimii ani noi și noi centre,

La bariera dintre un an și altul activiștii atletismului — ca niște autentici stat-majoriști — înfiptă stegulețe prin care marchează cucerirea pentru atletism a altor localități. Din acest punct de vedere apar ca lăudabile străduințile de a lărgi necontenit aria practicării atletismului.

Roadele acestor preocupări, ale pasiunii cu care înțeleg să-și facă meseria o serie întreagă de antrenori și profesori de educație fizică, se văd acum în adevărata lor lumină. Pe harta amintită figurează, de pildă, Romanul și Cîmpulungul din Muscel, orașe în care atletismul este la el acasă. Dar și alte centre care aspiră la renumele de localități atletice, cum sînt Tg. Secuiesc, Beiușul, Alexandria ș.a. În loturile republicane de juniori au fost promovați în ultima vreme o serie de tineri talentați care nu provin numai din centrele considerate ca tradiționale pentru atletismul nostru, ci și din alte multe orașe. Este vorba de Caracal, de Focșani, de Agnita, de Breaza etc.

Sînt lăudabile străduințile care se fac pentru a se populariza atletismul în toate colțurile țării, pentru a-l face cunoscut tineretului, pentru organizarea de competiții, pentru formarea de secții în cadrul asociațiilor și cluburilor, pentru depistarea și pregătirea tinerilor celor mai merituoși, cu posibilități de progres. Pe această linie se cuvine să consemnăm și organizarea celor cîteva zeci de centre de antrenament pentru atletism, în diferite localități.

Se pare însă că din dorința de a lărgi mereu aria atletismului, de a sădi dragostea pentru acest sport chiar și pe terenuri mai puțin „fertile", a fost scăpată oarecum din vedere activitatea care se desfășoară în anumite orașe, cu mii și zeci de mii de tineri, cu o bază materială mai mult sau mai puțin completă, cu cadre tehnice de specialitate, cu cluburi și asociații sportive puternice. Așa s-ar putea, eventual, explica faptul că Sibiul, de exemplu, „produce" într-o măsură insignifiantă pentru atletism. În acest oraș, cu nu știm cîte școli și licee, cu zeci de profesori de educație fizică (unii chiar cu specializarea atletism), cu destui antrenori, cu o școală sportivă, activitatea nu este mulțumitoare, ea fiind cu mult în urma celei de la Roman și Cîmpulung, centre cu posibilități mai mici, dar — de ce să n-o spunem — cu cîțiva antrenori și profesori inimoși, îndrăgostiți de atletism și de munca pe care o prestează. La sfîrșitul anului 1967, bilanțurile generale ale atletismului nostru nu cuprind numele nici măcar al unui singur atlet sibian, la seniori și la... juniori!

O situație asemănătoare din multe puncte de vedere poate fi întîlnită și în alte orașe, puternice centre școlare, cu tradiție în atletism ca Lugoj, Caransebeș, Constanța, Oradea etc.

Am lăsat înadins la urmă Timișoara! Pînă nu de mult, orașul de pe Bega a dat atletismului nostru o serie dintre cei mai cunoscuți performeri ai săi, pentru ca, în ultimii ani, aportul Timișoarei la dezvoltarea atletismului național să fie din ce în ce mai mic. Să nu mai existe oare în școlile și în facultățile timișorene tineri talentați pentru atletism? Categoric, nu! Adevărul este însă acela că la Timișoara se lucrează acum mult prea puțin pentru acest sport, că majoritatea eforturilor au un caracter individual, că doar un număr foarte mic de tineri practică atletismul, că și-a făcut loc un extrem de periculos fenomen de blazare în muncă. În această privință ni se pare mai mult decît elocventă situația constatată la recenta conferință a comisiei regionale de atletism. La ședința la care trebuia să se discute activitatea din 1967 și să se adopte planul de măsuri pentru acest an au fost prezenți doar 22 (citiți bine!) din cei 106 invitați!? Au fost prezenți doar cîțiva antrenori și profesori, aceiași pe care-i știm de ani, Lupșa, Grozescu, Beker, Robitsek, cîțiva activiști. În schimb, au lipsit 5 din cei 11 membri ai comisiei regionale de atletism, 7 din cei 8 membri ai comisiei orășenești, toți cei 10 profesori cu specializare atletism, toți președinții secțiilor de atletism din cluburi și asociații, reprezentanții Consiliului sindical regional, Comitetul regional U.T.C., Secția regională de învățămînt etc. pînă la completarea numărului celor 106 invitați!

În asemenea condiții ne întrebăm care este eficiența acestei conferințe și ce poate însemna ea pentru activitatea atletică din Banat? Mai avem sau nu dreptul să așteptăm, în continuare, mult promisul reviriment al atletismului din această parte a țării?

Romeo VILARA

Din inițiativa secției de volei a Institutului de cultură fizică din București, zilele trecute s-a desfășurat în sala Institutului, pentru prima oară, o interesantă partidă de mini-volei. Actori: elevi ai claselor a III-a și a IV-a ai Școlii generale din Pucioasa.

Sub îndrumarea profesoarei Paula Abramescu, micuții voleibaliști au demonstrat în fața studenților de la cursul de specializare cît de frumos și util este voleiul și pentru ei.

Victorii scontate, dar greu obținute

(Urmare din pag. 1)

pele viitoare, echipele participante vor confirma impresia lăsată ieri, furnizînd meciuri mai bune din toate punctele de vedere.

Cea mai echilibrată și mai frumoasă dintre cele trei partide cuprinse în programul de ieri a fost cea dintre echipele *Avîntul M. Ciuc* și *Petrol — Geologie București*, disputată seara, ca meci „vedetă" a cuplajului de după-amiază. Hocheiștii din Miercurea Ciuc au terminat victorioși: *5—2 (1—2, 2—0, 2—0)*, dar cu prețul unor mari eforturi deoarece studenții bucureșteni au opus o rezistență dîrză. Lungi perioade de timp, în special în prima parte a întîlnirii, formația Avîntul Miercurea Ciuc a fost obligată să se apere cu toate forțele, în fața asalturilor foarte rapide și deseori excelent dirijate tactic ale bucureștenilor. Imprecizia în șuturile la poartă (Petrol-Geologie a ratat în acest meci situații extrem de clare), a făcut ca la jumătatea întîlnirii scorul să fie egal. În final, experiența superioară a echipei Avîntul a determinat ca aceasta

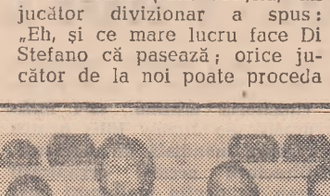

să se detașeze și să obțină o victorie meritată pe deplin, dar foarte dificil realizată. Au înscris: *E. Antal (2), I. Szabo, Oswath — Avîntul; Niță, Mihăilescu* — Petrol-Geologie.

În deschiderea cuplajului de după-amiază, *Steaua* a realizat o netă victorie în fața echipei *Avîntul Gheorghieni: 14—0 (2—0, 6—0, 6—0)*.

Dimineață, în meciul inaugural al întrecerilor din această etapă a competiției, s-au întîlnit echipele **Agronomia Cluj** și **Tîrnava Odorhei**. De această dată, studenții clujeni au reușit să se impună și să cîștige cu **7—2 (1—2, 2—0, 4—0)**. Însă, după cum se poate vedea și din scorurile celor trei reprize, victoria Agronomiei Cluj s-a conturat destul de greu, devenind certă abia spre sfîrșitul meciului.

Adoptînd aceeași tactică pe care au utilizat-o în jocul din primul tur, hocheiștii din Odorhei s-au limitat — în primele două reprize — la o apărare strictă, păstrîndu-l în zona neutră pe György, cu scopul de a intercepta orice puc „rătăcit" și de a contraataca, astfel, din poziție optimă. Tactica a dat roade, la începutul reprizei secunde Tîrnava conducînd cu 2—1. În această perioadă (min. 24), György a scăpat singur spre poarta clujenilor, a ratat, faza a continuat însă și Agronomia a beneficiat, la rîndul ei, de un contraatac, pe care l-a fructificat cu siguranță Gall: 2—2. În minutul următor, Tarci a ridicat scorul la 3—2. În repriza a III-a, Tîrnava a schimbat tactica, trecînd la atac, în speranța că va egala. Lucrurile s-au petrecut însă invers. Avînd mai mult spațiu liber în fața porții echipei din Odorhei, clujenii s-au mișcat mai în voie și au realizat din combinații frumoase patru goluri. Au marcat: **Gall (3), Tarci, Cazan II, Godri, Eros** — Agronomia Cluj; **Laszlo, György** — Tîrnava Odorhei. Au arbitrat bine: **C. Sgincă** și **Fl. Gubernu**.

Călin ANTONESCU

SPORT LA TELEVIZIUNE

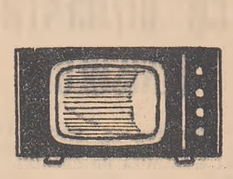

Ora 23,20 — **Emisiunea Telesport. Din cuprins: reportaje filmate de la competițiile din țară (meciurile: Rapid — Politehnica Galați la volei masculin, I.C.F. — Steaua la baschet masculin și Rapid — Admira Viena la handbal feminin) și de peste hotare (marele premiu automobilistic de la Johannesburg, crosul San Silvestro, finala „Cupei Davis" la tenis de cîmp, concursul de sărituri cu schiurile de la Oberstdorf și schi nautic în Florida).**

Unde mergem

COMPETIȚII INTERNAȚIONALE

HANDBAL — **Sala Floreasca, ora 19:** Meciul revanșă Rapid — Admira Viena (feminin) în cadrul „C.C.E.".

CAMPIONATE REPUBLICANE

BASCHET — **Sala Floreasca, de la ora 9:** Universitatea București — Viitorul Dorohoi (f. B), Rapid — Universitatea Timișoara (m. A), I.C.F. II — Pedagogic Bacău (f. B).

VOLEI — **Sala Giulești, de la ora 9:** Medicina — Universitatea Cluj (f. A), Rapid — Politehnica Galați (m. A).

HOCHEI — **Patinoarul „23 August", de la ora 8:** Avîntul Gheorghieni — Dinamo București; ora 17: Avîntul M. Ciuc — Tîrnava Odorhei; ora 19: Steaua — Petrol-geologie.

ALTE COMPETIȚII

SCRIMĂ — **Sala Facultății de Drept, de la ora 9:** campionatul Capitalei — juniori mici (floretă fete).

HANDBAL — **Sala Floreasca, de la ora 15:** Recolta — Rafinăria Teleajen (m), Rapid — Dinamo (m), Universitatea — Progresul (f); **de la ora 20,15:** Politehnica — Institutul de Construcții (m) — meciuri în cadrul „Cupei F.R.H.".

Actualitatea internațională

FINALA „C.C.E." LA POLO

TENSIUNEA CREȘTE ÎN TABĂRA LUI MLADOST

ZAGREB 6 (prin telefon, de la corespondentul nostru IVO GORAN). — Au mai rămas cîteva zile pînă la marea finală a polo-ului continental, care va pune față în față — în prima manșă — pe campioana României, DINAMO BUCUREȘTI și reprezentanta Iugoslaviei, formația MLADOST. În tabăra studenților din Zagreb tensiunea este în creștere. Echipa lor joacă pentru prima oară finala „C.C.E.", și emoțiile sînt mai mult decît firești.

Săptămîna trecută, în funcția de antrenor al formației a fost numit cunoscutul internațional **Ivo Trumbici.** El este ajutat în permanență însă de selecționerul unic al reprezentativei iugoslave, **Al. Seifert,** iar cuplul lor asigură „7"-lui studențesc o pregătire la un nivel ridicat. În ultimele zile, **Mladost** a susținut mai multe meciuri de verificare în compania echipei **Medvesciak** (care activează, de asemenea, în prima ligă), componenții săi manifestînd o deosebită poftă de joc. Cel mai în formă dintre cei 11 poloiști, care vor reprezenta culorile lui Mladost în această finală, este fără îndoială portarul național, **Carlo Stipanici.**

FILE DE ISTORIE

În cea de a II-a ediție (au participat 14 formații) debutează și campioana României, **Dinamo București.** Startul ei a fost excelent: 7—4 cu Tunafors Eskilstuna, 7—6 cu Dynamo Magdeburg, 6—5 cu Dozsa Szolnok și 9—7 cu N.C.A.C. Moscova, cu care a obținut locul I în grupa preliminară de la Eskilstuna. În cealaltă serie, **Partizan Belgrad** (5—4 cu Pro Recco) nu cunoaște, de asemenea, înfrîngerea.

O lună mai tîrziu (martie 1965) — turneele semifinale. La Magdeburg, bucureștenii învîng pe Dozsa Szolnok cu 5—3, dar sînt întrecuți de Dynamo Magdeburg (4—6) și N.C.A.C. Moscova (1—4), care s-au calificat în turneul final. Din semifinala desfășurată la Genova au rămas în cursă Partizan și Pro Recco (în meciul direct 4—1 pentru iugoslavi).

În turneul final (Milano, 9—11 aprilie), surpriza a fost furnizată de **Pro Recco:** 5—4 cu Dynamo Magdeburg și N.C.A.C. Moscova și 1—0 cu Partizan. Italienii au preluat trofeul de la campioana Iugoslaviei, de asemenea învingătoare în fața lui Dynamo (4—2) și N.C.A.C. (6—2).

ARBITRII JOCURILOR

Nici una din propunerile Biroului L.E.N., privind pe cei doi arbitri ai finalei „C.C.E.", nu a găsit ecou în rîndul celor 4 cavaleri ai fluierului, **Bauwens** (Belgia), **Prostiakov** (U.R.S.S.), **Angello** (Franța) și **Parrini** (Italia) care, pe rînd, s-au declarat... indisponibili. În această situație, forul european a mai făcut două propuneri, care au avut mai mult succes.

Partida de la Zagreb va fi condusă de către WERNER ULRICH din R. D. Germană, iar cea de la București, de către italianul IVO MANUELLI.

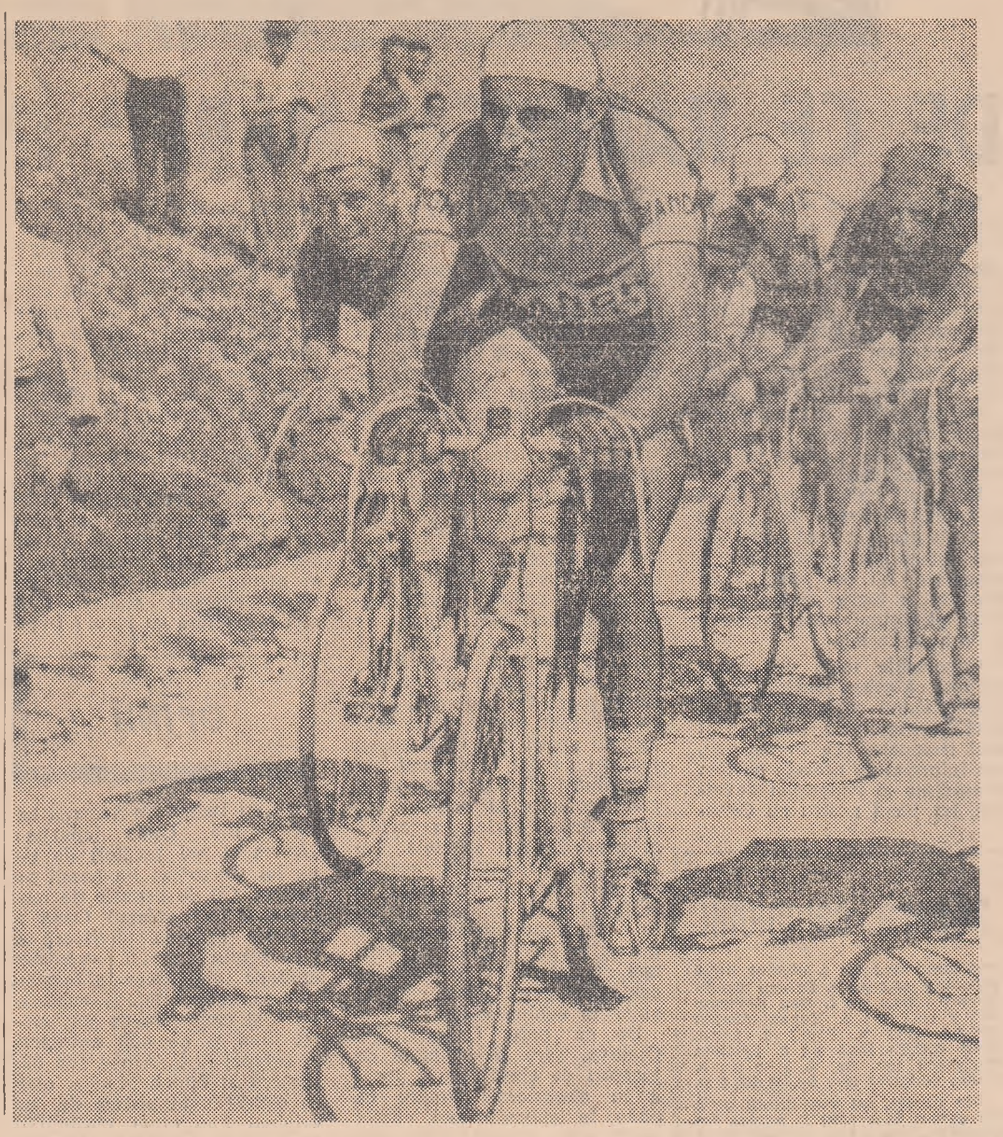

F.I.L.T. ÎN LUPTA CU DIZIDENȚII TENISULUI

1 ianuarie a trecut fără să aducă confirmarea unei știri transmise de agențiile de presă, care anunță laconic suspendarea Federației engleze de tenis, cu începere de la această dată. Știrea n-a fost o năsocire, ci a exprimat prima reacție a președintelui Federației internaționale de tenis (F.I.L.T.), Giorgio De Stefani, față de hotărîrea Adunării generale a cluburilor din Anglia de a se aboli orice diferență dintre tenismanii amatori și profesioniști. Se pare că în cele din urmă părțile au ajuns la un „gentlemen's agreement", aminindu-se pronunțarea suspendării pînă la 12 aprilie, dată cînd ar urma să intre în vigoare mult comentata decizie a forurilor britanice.

Situîndu-se pe această poziție, organizatorii marilor turnee din Anglia și-au ales precis calea. În locul căutării unor soluții — prin intermediul F.I.L.T. — prin care să se împiedice trecerea amatorilor la profesionism, ei au preferat să pactizeze cu adversarii, de care îi leagă aceleași interese pecuniare: redresarea rețetelor. Ani de zile deosebit de prosperă, faimoasa trupă a lui Jack Kramer a ajuns la crepuscul; pe de o parte fiindcă longevitatea competițională a unor stele ca Frank Sedgman, Pancho Gonzales, Pancho Segura (48 ani), Ken Rosewall s-a apropiat de limitele firești, pe de alta fiindcă pepiniera așilor amatori, care a alimentat an de an trupa, e pe cale de a secătui și ea. O alarmantă scădere a numărului spectatorilor a dus la concluzia că turneele „open" (deschise atît amatorilor, cît și profesioniștilor) ar fi unica soluție de subsistență. A urmat o sumedenie de manevre, duse de conivență cu dizidenții amatori, culminînd cu un adevărat asalt asupra amatorismului, declanșat imediat după pronunțarea forurilor engleze în favoarea unificării. A urmat înlocuirea lui Kramer, în locul acestuia fiind instăunat George McCall, fost căpitan al reprezentativei S.U.A., căruia i se va încredința o trupă a „stelelor" în care vor intra, pe lîngă cei citați mai sus, Rod Laver, Andreas Gimeno, Fred Stolle, Lew Hoad. Totodată, reprezentatului unui consorțiu de săli, pe nume Dave Dikson, i s-a dat conducerea unei trupe a „secunzilor", destinată în special pentru turnee televizate, în care vor intra, printre alții, Earl Buchoitz, Pierre Barthes, Barry MacKay, Mike Davis, Nikola Pilici, Roger Tay, ca și recent racolații Newcombe și Roche.

Trebuie să recunoaștem dibăcia acelora care i-au prins în plasă atît de bine pe dizidenți, punîndu-i în alternativa de a nu avea la startul Wimbledonului pe actualii primii zece din lume sau de a fi excluși din F.I.L.T., dar de a beneficia, în schimb, de un număr însemnat de capete de afiș. Ce este de ales? Iată întrebarea...

Dizidenții au de partea lor oameni influenți, ca Herman David, președintele lui All England Club (citește Wimbledon) și Basil Reay, secretarul federației engleze, care mai este pe deasupra și secretarul F.I.L.T. Ei vor face totul să înduplece, dar să nu se lase înduplecați.

În mijlocul acestor frămîntări, atitudinea pe care o va lua la 4 februarie adunarea federației americane de specialitate va juca un rol deosebit de important. Din unele mărturisiri ale președintelui acestei federații, juristul Robert Kelleher, n-ar fi exclus ca la acest for să se reactualizeze un proiect mai vechi, care merită menționat. Paternitatea lui aparține celebrului jucător al anilor dintre cele două războaie, francezul Jean Borotra. Este vorba de crearea unei a treia categorii: jucători „autorizați". Aceștia ar putea lua parte la toate întîlnirile alături de profesioniști, putînd fi folosiți însă și în jocurile pentru „Cupa Davis". Se stipulează că jucătorul „autorizat" va putea primi remunerații ca orice profesionist, deosebindu-se de acesta prin faptul că sportul nu constituie profesiunea sa de bază.

După unii comentatori, proiectul Borotra — care reprezintă punctul de vedere oficial francez — are multe șanse să ajungă din nou pe masa conducerii F.I.L.T., mai cu seamă că nu aduce nici un prejudiciu eforturilor depuse de De Stefani, de a include tenisul definitiv în rîndul disciplinelor olimpice.

Oricum, chiar și această cale de mijloc nu face altceva decît să pună, în ultimă instanță, și mai mult în lumină marea răscruce la care a ajuns sportul alb.

Paul CERNESCU

ANIVERSAREA „CURIOASEI MAȘINI"

În noaptea Revelionului, cînd — cu diferențele impuse de fusul orar — s-a sărbătorit, pe diferitele meridiane ale lumii intrarea în noul an — pasionații sportului cu pedale au avut un prilej de bucurie în plus. Anul 1968 înseamnă, pentru ciclismul competițional, anul 100 al existenței sale! Atunci, cu un secol în urmă, în parcul Saint-Cloude din Paris, s-a dat, pentru prima oară în lume, startul într-o competiție ciclistă. Invenția domnului de Sivrac, căreia, pe parcursul anilor, i s-au adus sute și sute de modificări, devenea un mijloc util pentru întrecerea sportivă competitivă. James Moore, un englez stabilit în Franța, parcurgea în timpul cel mai scurt distanța de 2 000 m și uimea publicul cu îndemînarea pe care o dovedea în conducerea „curioasei mașini". Tot el, avea să cîștige, un an mai tîrziu, și prima cursă de fond pe 100 km, făcînd și întîiul pas spre profesiunea de ciclist: pentru ispravă sa, primea importanta sumă de 1 000 de franci aur! Se poate spune, deci, că profesionismul a precedat amatorismul, situație paradoxală, dar, așa cum o afirmă istoria, perfect veridică. Cunoscînd și de la acea dată transformări care au făcut-o mai ușoară și mai rapidă, mai comodă și mai elegantă, bicicleta a devenit, în scurtă vreme, un miraj. Fără să-l susținem ca atare, trebuie să recunoaștem că un merit deosebit l-a avut și ciclismul profesionist.

Ignorînd ordinea cronologică în citarea marilor figuri ale ciclismului internațional, îl vom situa pe „papa Desgrange" înaintea tuturor. Argumentele nu sînt numai sentimentale. Henri Desgrange stabilea, în anul 1893, primul record al orei, cu 35,325 km, performanță realizată pe velodromul Buffalo din Paris, al cărui director nu era altul decît Tristan Bernard! Apoi, în 1903, Henri Desgrange — director la ziarul „l'Auto" — începea o altă pagină de glorie în istoria ciclismului, inițiind marea întrecere pe etape „Turul Franței". Ne permitem, deci, să-l socotim pe „papa Desgrange" figura cea mai proeminentă a acestui secol de ciclism competițional. În lista așilor ciclismului figurează, printre alții, Garin, Lapize, Pélissier, Bottecchia, Magne, R. Maes, Binda, S. Maes, Robic, Kubler, Koblet, Gaul, Bahamontes, Bobet, Bartali, Coppi și Anquetil. Ar trebui, poate, să vorbim și despre Felice Gimondi, dar el este, deocamdată, omul viitorului. În mod obligatoriu, din această listă se cer scoase în evidență trei nume: Coppi, Bartali, Anquetil. Acest trio magnific a subjugat și subjugă încă visurile multor generații, a urcat pe biciclete milicane de oameni, a dat ciclismului competițional o sumedenie de talente. Fausto Coppi a reușit de două ori „eventul" Giro-Tour (1949 și 1952), avînd și alte trei victorii în Giro (1940, 1947 și 1953), a fost campion al lumii în 1953, a deținut recordul orei și și-a înscris numele în toate marile probe clasice. Bartali are la activ două cununi de învingător în „Turul Franței" (1938 și 1948) și trei în „Turul Italiei" (1936, 1937 și 1946), iar Anquetil a obținut și el „eventul" Giro-Tour (1964), după ce își trecuse în palmares alte 4 victorii în „Turul Franței" (1957, 1961, 1962 și 1963) și una în „Turul Italiei" (1960).

Ciclismul românesc, pornit încă din secolul trecut, de la A. Pucher, Macedonski și Cantilli, a avut, la începutul acestui secol, un vajnic sprijinitor în prof. Constantin Aslan. O sumară listă a marilor performeri — impuși în țară în „Turul României", în cursele de fond și în cele de pistă, sau în marile competiții de peste hotare — i-ar cuprinde pe: C. Tudose, G. Mormocea, N. I. Țapu, Marin Niculescu, C. Șandru, N. Chicomban, Martie Ștefănescu, G. Moiceanu, Emil Rusu, Mircea Mihăilescu, I. Gociman și I. Ioniță... Desigur, enumerarea a omis încă mulți foști sau actuali rutieri, dar în rîndurile unui singur articol nu poți cuprinde istoria acestui sport ce împlinește, în lume, 100 de ani.

Să-i urăm sportului celor curajoși, cu prilejul împlinirii unui secol de activitate, LA MULȚI ANI!

Hristache NAUM

Fausto Coppi, „cap de pluton", așa cum a fost în întreaga și prodigioasa sa carieră sportivă

Corespondență specială din New York

UN MARE SCANDAL ÎN BOXUL PROFESIONIST

„Bomba" a explodat chiar în primele zile ale Noului An. Un scandal fără precedent, de proporții nemaiîntîlnite încă în istoria boxului profesionist, a izbucnit între cele două federații care patronează și dirijează pugilatul internațional profesionist. Cele două organizații, World Boxing Association și Comisia de box a statului New York, au rupt „relațiile" de colaborare din trecut și au început să lucreze pe cont propriu. Să amintim că aceste două foruri au fost acelea care s-au înțeles și au hotărît anul trecut să-l detroneze pe Cassius Clay de titlul de campion al lumii, pe motiv că acesta nu a acceptat să facă serviciul militar și să lupte în războiul pe care Statele Unite îl duc în Vietnam.

Pînă mai zilele trecute, nimic nu lăsa să se întrevadă existența vreunei fisuri în relațiile dintre cele două foruri. WBA (World Boxing Association) începuse chiar să facă primele preparative pentru cea de a doua întîlnire semifinală dintre Spencer și Quarry, învingătorul urmînd să-l întîlnească pe Jimmy Ellis pentru centura mondială de diamante. Directorii acestei organizații erau pe deplin mulțumiți, mai ales că sumele încasate din vînzarea biletelor pentru gala de la 3 februarie creșteau din zi în zi. Cu toate că prețurile urcau chiar pînă la 100 de dolari (un fotoliu de ring), biletele se vindeau în cantități respectabile, asigurînd, ca să spunem așa, buna... desfășurare a celei de a doua semifinale a turneului-succesiune la titlul mondial.

Colosul Buster Mathis surprins la un antrenament, în compania sparing-partenerului său, Boston Jacobs

Probabil geloși pe succesul de „casă" al WBA-ului, membrii Comisiei de box a statului New York au declinat convenția încheiată și, în cadrul unei ședințe, au luat hotărîrea de a nu mai recunoaște, oficial, acest turneu. Și scandalul a început.

Oficialitățile sportive new-york-eze au stabilit ca pentru titlul mondial rămas vacant la categoria grea să lupte Joe Frazier și Buster Mathis, învingătorul urmînd să fie declarat campion mondial. Pentru a evita orice fel de concurență, organizatorii au anunțat că întîlnirea se va desfășura mai rapid decît se prevedea, adică în prima săptămînă a lunii martie și că ea va fi încadrată în program cu un alt meci pentru titlul mondial, cea dintre campionul „mijlociilor", Emile Griffith, și italianul Nino Benvenuti.

Reprezentanții Comisiei din New York s-au simțit obligați să dea și explicații pentru poziția lor: „Turneul-succesiune nu reprezintă nimic, nici unul dintre candidați nu are o recunoscută valoare pe plan internațional" — declară ei, motivînd că Frazier și Mathis, neînvinși în cariera lor de profesioniști, sînt la ora aceasta cei mai indicați „urmași" ai lui Cassius Clay.

Într-un interviu acordat ziariștilor americani, Harry Markson, directorul arenei Madison Square Garden, a declarat că Frazier și Mathis reprezintă tot ce este mai bun în boxul american în momentul de față. Să amintim că Frazier și Mathis s-au mai întîlnit în cariera lor, dar ca amatori. În meciul de selecție pentru J.O. de la Tokio, Mathis l-a învins categoric, la puncte, pe Frazier. Colosul nu a putut face însă deplasarea, accidentîndu-se la mîna dreaptă. El a fost înlocuit cu Frazier care, după cum se știe, a intrat în posesia medaliei olimpice de aur.

Ruptura dintre cele două foruri ridică, din nou, un semn de întrebare în ceea ce privește viitorul campion mondial. Specialiștii au declarat că, după mulți ani, se pare că la categoria grea vom avea doi campioni ai lumii: unul recunoscut de WBA, iar celălalt de Comisia de box a statului New York. Cele două foruri, care, de fapt, nu urmăresc decît partea financiară, țintind realizarea unor mari beneficii, creează o confuzie regretabilă asupra soartei titlului mondial la categoria grea, categorie care a programat întotdeauna (mai ales de la John Sullivan încoace) meciuri urmărite cu un viu interes.

Paul WHITE

telex-radio-telefon

ÎN „C. C. E." LA HANDBAL: S. C. Empor Rostock (R.D.G.) — Slavoj Zora Olomouc (Ceh.) 14—6 (7—2), la feminin; V.F.L. Gummersbach (R.F.G.) — U.S. Marsilia (Franța) 18—8 (11—4) și Honved Budapesta — Dukla Praga 22—18 (9—10), la masculin.

■

LA PARDUBICE s-a disputat meciul internațional masculin de baschet dintre echipele Cehoslovaciei și Australiei. Gazdele au obținut victoria cu scorul de 90—84 (46—40). Konvicka (26) și Zidek (22) au fost cei mai buni jucători ai gazdelor. Din echipa australiană s-a remarcat Watson, autorul a 28 de puncte.

■

ÎN SEMIFINALELE campionatelor internaționale de tenis ale Australiei de Vest, care au loc la Perth, Billie Jean King (S.U.A.) a învins-o cu 8—6, 6—3 pe Kathy Harter (S.U.A.), iar Margaret Smith Court (Australia) a eliminat-o pe Rosemary Casals cu 4—6, 8—6, 6—4. La masculin, finala va fi disputată între Bill Bowrey și învingătorul din meciul Stilwell — Ruffels.

■

ÎN TURNEUL internațional de tenis de la Capetown, Fred Mc. Millan l-a învins în două seturi (6—4, 6—4) pe Bob Hewitt.

■

ÎN GRUPA finală a turneului internațional de șah pentru juniori de la Groningen, Karpov (U.R.S.S.) a totalizat 3½ p, fiind urmat în clasament de Timan (Olanda) 3 p, Jocha (Ungaria) 2½ p, Zara (România) 2 p și Lightering (Olanda) 1½ p.

■

AU ÎNCEPUT preliminariile campionatului european masculin de baschet (juniori). Primele rezultate: Belgia — Anglia 67—61 (33—26), Israel — Finlanda 62—50 (34—22).

■

DUPĂ CUM a anunțat Secretariatul general al C.I.O., la 26 și 27 ianuarie comisia executivă a acestui for se va reuni la Lausanne. Comisia executivă va ține o ședință cu federațiile internaționale sportive. O nouă ședință a acestui for a fost programată pentru zilele de 29, 30 și 31 ianuarie la Grenoble.

Edmund Hillary într-un moment de răgaz...

Ascensiune în Antarctica

— O nouă realizare a lui Edmund Hillary —

Sir Edmund Hillary, cuceritorul vîrfului Everest, s-a înapoiat la Wellington (Noua Zeelandă) după ce a condus o expediție de opt alpiniști într-o ascensiune în Antarctica. El a descris muntele Herschel, cu o altitudine de 3 565 metri, drept „unul dintre cei mai frumoși munți din lume".

Grupul alpiniștilor a petrecut cinci săptămîni pe continentul de gheață, escaladînd, de asemenea, două piscuri care nu au nici un nume, situate în regiunea inospitalieră Cape Hallett. „Muntele Herschel este mult mai abrupt decît pare din depărtare — a declarat Hillary. El se ridică brusc de la nivelul mării și este extrem de frumos. Versanții săi acoperiți de gheață pot fi escaladați cu mare dificultate. Întregul echipament a trebuit să fie transportat în etafete pînă la „tabăra de asalt", care a fost instalată la 1030 metri. A fost extrem de greu de urcat — a adăugat exploratorul — în special la temperaturile permanente de sub zero grade".

Hillary, care este la o vîrstă destul de înaintată, s-a oprit în „tabăra de asalt", cucerirea vîrfului fiind efectuată de doi alpiniști neozeelandezi, M. Gill și B. Jenkinson, ambii din Auckland. „Zăpada extrem de mare — a spus Hillary — a îngreunat munca alpiniștilor în toate fazele ascensiunii. Vremea favorabilă în timpul cuceririi muntelui Herschel nu a durat prea mult. Echipa a trebuit să înfrunte mai multe viscole puternice".

Cu toate că celebrul explorator nu a luat parte la asaltul final asupra muntelui Herschel, el a escaladat un alt pisc, care nu poartă nici un nume, cu o altitudine de 1667 metri. „Este neadevărat să se afirme că Antarctica a fost explorată în întregime" — a subliniat Hillary. „Am pătruns în regiuni care nu au fost examinate niciodată de om. Mulți din acești munți sînt presărați cu crevase primejdioase, iar unii dintre ei au un aspect de-a dreptul încîntător, poate cel mai spectaculos aspect pe care l-am văzut vreodată".

PE GHEAȚĂ ȘI ZĂPADĂ

Echipa de hochei a U.R.S.S. învinsă!

În cel de-al doilea tur al turneului internațional de hochei pe gheață de la Winnipeg, echipa Suediei a obținut o surprinzătoare victorie, cu scorul de 6—4 (2-0, 2-2, 2-2) în fața echipei U.R.S.S., campioană mondială și olimpică.

Concurs internațional de schi la Oberstaufen

Schioara elvețiană Fernande Bochatay a cîștigat proba de slalom uriaș din cadrul celei de-a 7-a ediții a concursului internațional de la Oberstaufen, contînd pentru „Cupa Mondială". Una din marile favorite ale probei, canadiana Nancy Greene, a sosit pe locul trei. Concursul s-a disputat pe ninsoare și o temperatură de minus 8 grade. Pîrtia a măsurat 1 300 m (denivelare 380 m) și a cuprins 54 de porți. Austriaca Christl Haas a căzut și a pierdut minute prețioase. Clasamentul probei: 1. Fernande Bochatay (Elveția) 1:27,24; 2. Florence Steurer (Franța) 1:27,33; 3. Nancy Greene (Canada) 1:28,76; 4. Burgl Faerbinger (R.F. a Germaniei) 1:28,85.

Surpriză la Innsbruck!

A treia manșă a concursului internațional de sărituri cu schiurile „Turneul celor 4 trambuline", desfășurată la Innsbruck, a revenit surprinzător sportivului sovietic G. Nepalkov cu 222 puncte (sărituri de 87 și 91 m). El a fost urmat de B. Wirkola (Norvegia) cu 220 p (87—87) și I. Raska (Cehoslovacia) cu 215,5 p (87—86). În clasamentul general al competiției continuă să conducă B. Wirkola, urmat de D. Neuendorf (R.D.G.) și Lars Grini (Norvegia).

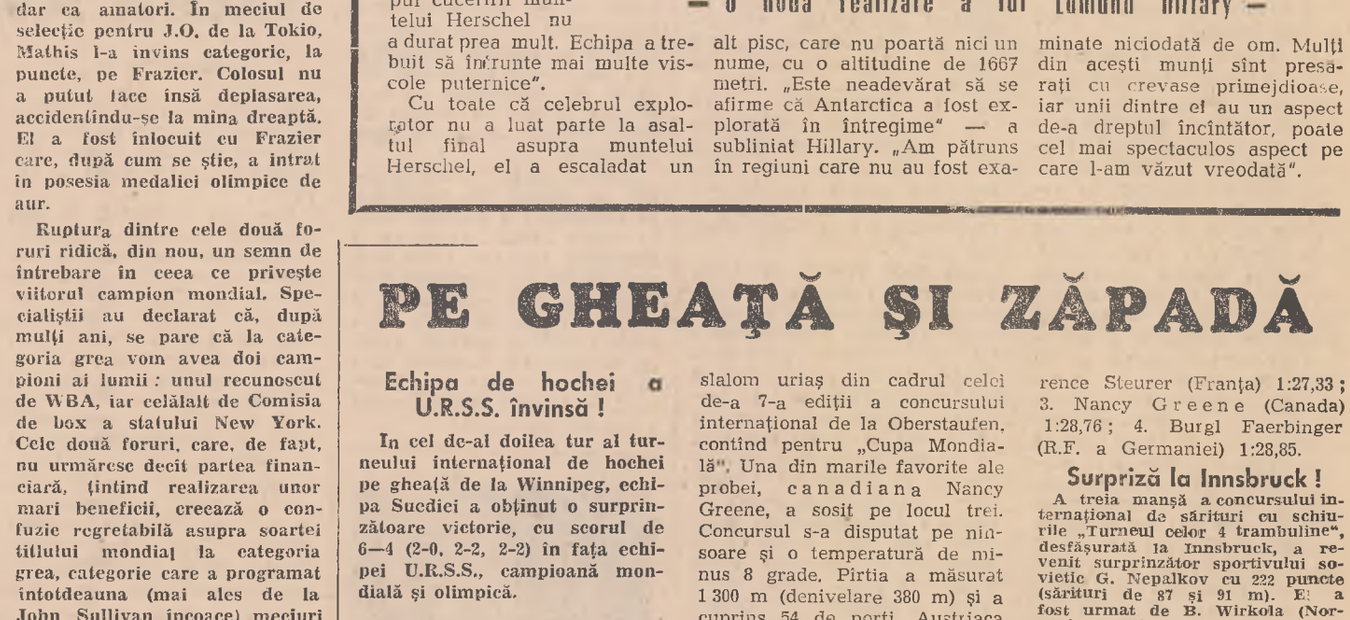

Nancy Greene, în timpul concursului

Telefoto UPI — Agerpres

Tiparul: I. P. „Informația" str. Brezoianu 23—25.

40345